

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

Que em donin un enemic!

Pel Govern de DA, la política és la possibilitat d'actuar al marge de les normes

“Qu'on me donne un ennemi!” Aquesta reclamació guerrera se sentia durant el 69è Festival d'Avinyó, la gran trobada anyal del teatre a França. La frase era el títol d'una obra de l'autor Heiner Müller.

Avui, a la política d'Andorra, aquells mots ressonen tristament quan els polítics de DA, especialment el cap de Govern, inspirant-se en el jurista i filòsof alemany Carl Schmitt, volen convertir l'essència de la política en l'assenyalament de l'enemic.

No em puc estar de pensar que difícilment Toni Martí deu haver llegit Carl Schmitt, però sembla que algú li ha fet arribar aquella inspiració.

El fonament de la filosofia de Carl Schmitt és que l'essència de la política és la discriminació entre l'amic i l'enemic. D'ençà que Toni Martí s'ha convertit en el cabdill del populisme andorrà estem assistint a un moment de veritat per a les institucions andorranes.

Pel Govern de DA, i la seva majoria al Consell General, la política ja no és res més que la possibilitat d'actuar fora, al marge, de les normes. Pel cabdill la decisió passa davant la discussió.

I la decisió política s'articula a partir de la distinció entre l'amic i l'enemic.

La pregunta que cal fer avui, tanmateix, és la següent: ¿voleu dir que ens cal veritablement l'hostilitat com a motor essencial de la política?

Algú podria respondre afirmativament, influït per l'avorriment i per una vida política en

què gairebé tot es repeteix mecànicament.

Els assessors de Toni Martí així ho han entès: es tracta de trobar un nou focus d'atenció per distreure la ciutadania de les preocupacions diàries i del discurs permanent sobre la situació econòmica, que no millora.

Que em donin un enemic! Aquest és el clam i l'essència del cabdill. Una essència que resorgeix novament de manera brutal.

Per Carl Schmitt, l'essència de la política és discriminar entre amics i enemics

Baró nega informació als consellers amb l'argument que hi ha hagut filtracions

Els progressistes no solament no compartim les teories de Carl Schmitt-Toni Martí sinó que els donem la resposta de Hannah Arendt en la seva obra *¿Què és la política?*: “La política es fonamenta en un fet: la pluralitat humana (...). La política tracta de la comunitat i de la reciprocitat entre diferents.”

L'essència de la política és així la llibertat i s'assenta sobre la possibilitat d'un espai públic obert en el qual cadascú pot trobar alternatives i actuar en el sentit de la comunitat.

Si observem la situació actual a Andorra, estem ben lluny de la definició d'Arendt.

Dijous passat al Consell General, el portaveu de DA, Ladislau Baró, pretenia argumentar la negativa del seu Govern a donar la informació que demanen els consellers generals en el fet que hi hauria hagut dues –sí, sí, dues!– filtracions de documents rebuts al Consell General.

Un exemple més de la deriva autoritària de DA: estan convençuts que ells, i només ells, són els intèrprets supremes de la llei i que en conseqüència és a ells, només a ells, que correspon decidir quina documentació pública té dret a veure un conseller general i que pot saber la ciutadania.

El món a l'inrevés. L'article 50 de la Constitució, que assenyala que el Consell General representa el poble andorrà i controla l'acció política del Govern, ja no és d'aplicació.

La interpretació de DA d'aquest article fa que el cabdill que presideix el Govern i el president del grup parlamentari que li dona suport siguin els màxims i únics intèrprets del que pot demanar un conseller general i els únics que poden decidir quins documents pot o no pot consultar, quan ho pot fer i quan el poden castigar a no badar boca.

Això succeïa dijous passat, dos dies després que vam assistir a la festa patronal de la policia, en la qual, un any més, Toni Martí s'havia fet qualificar de “comandant suprem” de la policia. Un veritable cabdill, sí senyor!